ទំនុកដាក់បណ្តាសា[1]

អត្ថន័យនៃទំនុកដាក់បណ្តាសា

ឈ្មោះដែលបានបញ្ជាក់មួយចំនួននៅក្នុងទំនុកដំកើងដែលមានការជំនុំជំរះយ៉ាងអាក្រក់លើ**ខ្មាំងសត្រូវ** របស់អ្នកនិពន្ធ។ ពាក្យ "**បណ្តាសា**" បានប្រាប់ថា អ្នកនិពន្ធបានអធិស្ឋានសូមឲ្យការអាក្រក់កើតមានដល់អ្នក ធ្វើទុក្ខពួកគេ។ វាគឺជាពាក្យធ្ងន់ៗ ប្រហែលវាមិនមែនជាពាក្យល្អនោះឡើយ។ "ទំនុកនៃសេចក្តីក្រោធ" ប្រហែល ជាឃ្លាដែលប្រសើរជាង ប៉ុន្តែពាក្យ **ទំនុកដាក់បណ្តាសា** គឺជាពាក្យដែលត្រូវស្តង់ដាជាង ហើយគេប្រើពាក្យនេះ ជាប្រយោជន៍នៃការធ្វើចំណែកថ្នាក់ និងសម្រាប់ប្រពៃណី យើងនឹងប្រើវា នៅពេលដែលសំដៅលើក្រុមនៃកំ ណាព្យនេះ។ យ៉ាងហោចណាស់មានទំនុកចំនួន៧ ដែលចូលទៅក្នុងក្រុមនេះ ដែលអស្ចារ្យជាង ឬមានកំរិតតិច ជាង៖ ទំនុក៣៥, ៥៥, ៥៩, ៦៩, ៧៩, ១០៩, និង១៣៧។ នៅក្នុងចំណោមទំនុកទាំង៧នេះ ទំនុក៣៥, ៦៩, និង ១០៩ គឺមាននិយាយខ្លាំងក្លាជាង ហើយទំនុកផ្សេងទៀតនិយាយទៅតាមផ្ទៃរឿង ហើយក៏ជួយឲ្យយើងអាចកំ ណត់ប្រភេទនៃទំនុកបាន។

បញ្ហា

អស់អ្នកណាដែលអានទំនុកដំកើងដោយភ្នែកស្ទាក់ស្ទើរ នឹងរកឃើញការនិយាយរិះគន់មួយចំនួនចំពោះខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកនិពន្ធ។ ពាក្យប្រៀបធៀបរបស់អ្នកនិពន្ធបានឆក់យកមនុស្សប្រភេទនេះ ទាំងពួកជនបរទេស និងនៅក្នុងស្រុក នៅក្នុងរូបភាពរបស់ពួកគេដូចជា "សិង្ហ" (៣៥:៧) ឬ "គេលូ....ជាឆ្កែ" ដែលដើរក្រ វែលទីក្រុង (៥៩:៦,១៤-១៥)។ ការអាក្រក់របស់ពួកគេបានបង្ហាញថាខ្លួនរបស់ពួកជា "មនុស្សដែលកំចាយឈាម" (៥៩:២) នៅខណៈពេលដែលពួកគេធ្វើសកម្មប្រយុទ្ធ អាចនឹងឮថាពាក្យរបស់ពួកគេ "សុទ្ធតែជាដាវហូតស្រាប់" (៥៥:២១)។ នៅក្នុងភាសាប្រឆាំងទាស់ទៅនឹងពួកសត្រូវរបស់អ្នកនិពន្ធ ដោយបង្ហាញពីជម្ងឺជាច្រើនដែលនឹងកើតដក់ពួកគេ គឺជាទំរង់នៃសេចក្តីអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់សូមឲ្យទ្រង់នាំយកការអាក្រក់ យ៉ាងសហ័សមកលើពួកគេ។ សំនួរដែលអ្នកអានកណ្ឋទំនុកដំកើងអាចនឹងសួរបានថា តើសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅទីណានៅក្នុងការមើលងាយបែបនេះ? សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវថា ចូរឲ្យស្រ ឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក៖ "ចូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងឯង តែស្អប់ខ្មាំងសត្រូវឯងវិញ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់ថាត្រូវស្រ ឡាញ់ពួកខ្មាំងសត្រូវ ត្រូវឲ្យពរដល់អ្នកណាដែលប្រទេចផ្តាសា ត្រូវប្រព្រឹត្តល្អនឹងអ្នកណា ដែលស្អប់អ្នករាល់ គ្នា ហើយត្រូវអធិស្ឋាន ឲ្យអ្នកណាដែលធ្វើទុក្ខបៀតបៀនដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឲ្យបានធ្វើជាកូនរបស់ព្រះ វរបិតានៃអ្នករាល់គ្នា ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌" (ម៉ាថាយ៥:៤៣-៤៥ក)។ ដូច្នេះ បញ្ហានៃទំនុកដាក់បណ្តាសានាំ ឲ្យមានទំរង់សំនួរខាងសីលធម៌មួយ។ តើឲ្យអ្នកនោះស្រឡាញ់ និងអធិស្ឋានដល់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេក្នុង ពេលតែមួយដូចម្តេចទៅ ដ្បិតសោកនាដកម្មនោះចង់នាំឲ្យគេចង់តយុទ្ធជាមួយអ្នកនោះភ្លាមៗ?

[1] Bullock C. Hassell, *Encountering the Book of Psalms*, (Grand Rapids: Baker Academic, 2001), 227-238.

ដើម្បីដាក់បញ្ហានេះនៅក្នុងទស្សនៈផ្សេងៗ ទំនុកដាក់បណ្តាសាបានដាក់ទាំងអ្នកនិពន្ធ និង ព្រះជាម្ចាស់ ទៅក្នុងបរិបទនៃសេចក្តីក្រោធ និងការសងសឹក។ តើកវីនេះជានរណា បានអធិស្ឋានសូមឲ្យកើត មានការអា ក្រក់លើខ្មាំងសត្រូវរបស់គាត់? តើព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជានរណា ដែលអ្នកនិពន្ធគិតថា ទ្រង់គង់នៅ ជាមួយនឹងគាត់ ហើយព្រមធ្វើការអាក្រក់បែបដូច្នោះ?

ដំណោះស្រាយ

ប្រសិទ្ធភាពនៃមន្តអាគម

លោក Sigmund Mowinkel បានស្នើរថា ទំនុកនេះត្រូវបានកាត់ចេញពីការកំណត់របស់លោកិយ ដែលពួកអាបធ្មប់ជាផ្នែកមួយនៃសាសនា បានអនុវត្ត។ គាត់បានគិតថា ទំនុកដាក់បណ្តាសា គឺជាឧទាហរណ៍ មួយ "ប្រសិទ្ធភាព" នៃមន្តអាគម តាមរយៈ "ការដាក់បណ្តាសា" លើខ្មាំងសត្រូវ ដែលអ្នកនិពន្ធទំនុកដំកើង នោះបានដាក់បណ្តាសា ហើយរំពឹងថា ការអាក្រក់ទាំងនោះនឹងធ្លាក់លើពួកគេ។ យ៉ាងណាមិញ នៅក្នុង សញ្ញាចាស់ ហាក់បីដូចជាមិនបង្រៀនឲ្យមានការអនុវត្តបែបទំលាប់របស់អ្នកមិនជឿព្រះក្នុងការដាក់បណ្តា សាទាល់តែសោះ។ លោក Keel មានប្រសាសន៍ថា "រឿងមន្តអាគម គឺជារឿង ដែលហាមឃាត់ចំពោះ ពួកអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងការទាស់ប្រឆាំងនឹងពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់គាត់។ ដូច្នេះគាត់ត្រូវបែរ មករកព្រះយេហូវ៉ា ដោយផ្ទេរបន្ទុកទាំងមូលរបស់គាត់ទៅកាន់ព្រះ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវការជំនួយ"។ លើសពីនេះទៅទៀត បើតាមមើលទៅ សារៈសំខាន់នៃទំនុកដំកើង ហាក់ដូចជាមិនលាក់លាមទេ បើសិនជាអ្នកចងក្រងបានដឹង ពីការនេះ។

ភាពអន់ថយខាងសីលធម៌

ជួនកាលអ្នកកាត់ស្រាយកណ្ឌទំនុកដំកើងពឹងផ្អែកការពន្យល់ ដែលដាក់ទំនុកដំកើងប្រភេទដាក់ បណ្តាសានៅក្រោមចំណងជើងនៃសីលធម៌គម្ពីរសញ្ញាចាស់ហើយគូសបង្ហាញពីភាពផ្ទុយគ្នានឹងសីលធម៌ នៅសញ្ញាថ្មីរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែលយើងត្រូវស្រឡាញ់ដល់ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងនោះ (ម៉ាថាយ ៥:៤៣-៤៥)។ ចំពោះទស្សនៈនេះជួនកាល តំណាងឲ្យការពន្យល់ពីការសេចក្តីសញ្ញាចាស់/សេចក្តីសញ្ញាថ្មី។

គឺជាការពិតដែលគោលការណ៍សីលធម៌នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ដាក់ដំបូលដោយសីលធម៌នៃសេចក្តី ស្រឡាញ់(ចោទិ ៦:៤) និងសរសរជើងក្រោមដោយការសងសឹក (ចោទិ.១៩:២១)។ គេរកឃើញដំបូលនៃ សីលធម៌នៃសញ្ញាចាស់នៅក្នុងសេចក្តីបង្គាប់ឲ្យស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់(ចោទិ.៦:៤) និងស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង ឲ្យដូចជាខ្លួនឯង (លេវី.១៩:១៨)។ តាមពិត គ្មានសីលធម៌ណាដែលខ្ពស់ជាង ស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យអស់ ពីចិត្ត និងស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចជា ខ្លួនឯងនោះទេ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានចាត់ទុកសេចក្តីបង្គាប់ពីរនេះ

បញ្ញតិធំបំផុត(ម៉ាថាយ២២:៣៦-៤០)។ ទោះបីជាសញ្ញាចាស់មិនដែលតាក់តែងក្រិត្យវិន័យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចជាព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ក៏ក្រិត្យវិន័យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បានតម្រូវឲ្យអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តចំពោះពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេដោយយុត្តិធម៌និងដោយការចេះគិតពិចារណាចង់ឲ្យគេប្រព្រឹត្តនឹងខ្លួនវិញ "បើប្រទះឃើញគោ ឬលា របស់ខ្មាំងសត្រូវ ដែលវង្វេង នោះត្រូវឲ្យនាំទៅ ប្រគល់ដល់ ម្ចាស់វិញជាកុំខាន បើឃើញលារបស់អ្នកណាដែលស្អប់ឯង វាលុតជង្គង់ចុះដោយសារបន្ទុកធ្ងន់ នោះប្រហែល ជាឯងនឹងចង់ធ្វើព្រងើយតតជួយគេទេ តែមិនត្រូវធ្វើដូច្នោះឡើយ គឺត្រូវជួយដល់គេវិញជាកុំ ខាន" (និក្ខ.២៣:៤-៥)។

នៅជិតខាងចុងសីលធម៌នៃសញ្ញាចាស់គឺជាការអនុវត្តន៍ក្រិត្យវិន័យសងសឹកក្នុងលក្ខណៈស្មើគ្នា។ ខណៈដែលមិនមែនមិនមានតម្លៃទាំងស្រុងនៃសីលធម៌ដែលត្រូវបានគេគ្រោងក្នុងក្រិត្យវិន័យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ តែមិនបានទៅដល់កម្រិតនៃសីលធម៌ដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀននៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀននៅលើភ្នំ។ គម្ពីរចោទិយកថាសង្ខេបផ្នែកនេះក្នុងករណីនៃម្នាក់ដែលធ្វើស្មបន្ទាល់ក្លែងក្លាយទាស់នឹងជនរួមជាតិអ៊ីស្រាអែល។

បើកាលណាមានស្មរបន្ទាល់ក្លែងក្លាយ ឈរឡើងធ្វើបន្ទាល់ទាស់នឹងមនុស្សណា ពីបទឧក្រិដអ្វី មួយ ត្រូវនាំអ្នកដែលទាស់ទែងគ្នា ឈរនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ត្រង់មុខពួកសង្ឃ នឹងចៅក្រម ដែលទទួល តួនាទីនៅពេលនោះ ។ ពួកចៅក្រមត្រូវស៊ើបអង្កេតដោយហ្មត់ចត់ បើឃើញថា អ្នកនោះជាស្មរបន្ទាល់ក្លែងក្លាយមែន ហើយបានធ្វើបន្ទាល់ក្លែងក្លាយទាស់នឹងបងប្អូន នោះត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តនឹងអ្នកនោះ ដូចជា អ្នកនោះបានគិតធ្វើដល់បងប្អូនវិញ យ៉ាងនោះឯងនឹងបំបាត់សេចក្តីអាក្រក់ពីពួកឯងចេញ ដូច្នេះអ្នកឯងទៀត នឹងឮ ហើយកោតខ្លាចរួចនឹងលែងប្រព្រឹត្តការអាក្រក់យ៉ាងដូច្នោះ នៅក្នុងពួកឯងតទៅ មិនត្រូវឲ្យភ្នែកឯងប្រណីគេឲ្យសោះ ត្រូវធ្វើឲ្យជីវិតធួននឹងជីវិត ធ្មេញធួននឹងធ្មេញ ដៃធួននឹងដៃ ជើងធួននឹងជើងវិញ (ចោទិ.១៩:១៦-២១)។

ខណៈដែលក្នុងបរិបទគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ក្រិត្យវិន័យនេះបានអះអាងថា មនុស្សត្រូវតែទទួលខុសត្រូវចំពោះការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន ហើយអ្នកនោះត្រូវទទួលវិញតាមដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត តែក្នុងសីលធម៌ដែលព្រះយេស៊ូវបង្រៀនវិញ យើងប្រហែលជាពិបាកដោយរំពឹងថា គេត្រូវបែរថ្ពាល់ម្ខាងទៀតនោះទេ ។ វាមិនពិបាកយល់សោះឡើយ តើហេតុអ្វី បានជាគោលការណ៍នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តនេះ ទាស់នឹងវិញ្ញាណព្រះយេស៊ូវ។ លោក John L. KcKenzie បានដាស់តឿនយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នថា យើងត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្ន មិនត្រូវអានប្រព័ន្ធសីលធម៌ដែលទាស់គ្នាពីសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មីទេ។ តាមពិត ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានបង្រៀន ថា ក្រិត្យវិន័យអំពីការលែងលះ គឺដោយសារតែចិត្តមនុស្សរឹងរបឹងប៉ុណ្ណោះ តែកាលពីដើមដំបូងបង្អស់នៃការបង្កើតរបស់ព្រះ មិនអញ្ចឹងឡើយ ទ្រង់បានបង្កើតស្តង់ដាខ្ពស់ណាស់(ម៉ាថាយ ១៩:៨)។

ករណីសាកល្បងគឺ ឲ្យពួកអ៊ីស្រាអែលបំផ្លាញពួកកាណានទាំងស្រុងកុំឲ្យសល់នៅ ជាសេចក្តីបង្គាប់ផ្ទាល់មកពីព្រះជាម្ចាស់ តែពួកគេមិនដែលធ្វើតាមបានទាំងស្រុងទេ។ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរចៅហ្វាយផ្ទាល់

មិនងាយស្រួលទេចំពោះមុខតំណែងនេះ ដូចជាបានបង្ហាញច្បាស់ចេញពីការពន្យល់ក្នុង(ចៅហ្វាយ២:២២ខ-២៣)៖

"ដោយព្រោះសាសន៍នេះបានរំលងសេចក្តីសញ្ញា ដែលអញបានតាំងនឹងពួកឰយុកោគេ ហើយមិនបានស្តាប់តាមពាក្យរបស់អញ បានជាពីនេះទៅមុខ អញលែងបណ្តេញសាសន៍ណាមួយ ដែលយ៉ូស្វេបានទុកពីកាលស្លាប់ទៅនោះ ចេញពីមុខគេឡើយ ដើម្បីឲ្យអញបានល្បងលអ៊ីស្រាអែលមើល បើគេនឹងខំប្រឹងដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ដូចជាពួកឰយុកោគេបានកាន់តាមឬទេ ដូច្នេះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានទុកសាសន៍ទាំងនោះវិញ ឥតបណ្តេញទៅយ៉ាងរហ័សទេ ក៏មិនបានប្រគល់មកក្នុងកណ្តាប់ដៃយ៉ូស្វេដែរ"

ហេតុផលនៅពីក្រោយការបំផ្លាញពួកកាណានចេញ គឺថា ពួកគេបានធ្វើឲ្យសីលធម៌របស់ពួកអ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ចុះក្នុងសេចក្តីលាមកអាក្រក់ ពុករលួយថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់ពួកកាណាន។ ការពន្យល់នេះគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកអ៊ីស្រាអែលនៅសញ្ញាចាស់ ប៉ុន្តែវានៅមានបញ្ហាសម្រាប់យើងរស់នៅក្នុងបរិបទសញ្ញាថ្មី។ តែមុនពេលយើងថ្កោលទោសភ្លាមៗ យើងគួរតែឆ្ងល់ថា តើលោកី យនេះនឹងទៅជាយ៉ាងណាប្រសិនបើពួកអ៊ីស្រាអែលបានផ្លាស់ប្តូរសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេទៅជឿលើព្រះរបស់ពួកកាណានវិញ។ តើសេចក្តីចុងបញ្ចប់នឹងផ្តល់ហេតុផលល្អទៅអត្ថន័យយ៉ាងណា? វាគឺជាសំនួរមួយដ៏ពិបាកនៅក្នុងករណីនេះ យើងត្រូវតែដោះស្រាយតាមស្ថានភាពពិតដែលយើងដឹង។ នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នីមួយៗ ការពន្យល់ពីសីលធម៌ដែលខ្ពស់ជាងទាស់នឹងសីលធម៌ដែលទាបជាងបានបំផ្លើសភាពខុសគ្នានៃសីលធម៌ក្នុង សញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មី ហើយបង្កើតឲ្យមានការបែងចែកខ្ពស់ និងទាប។ ភាពខុសគ្នាខាងសីលធម៌ បាន បង្ហាញច្បាស់ ហើយពួកជំនុំក៏បានទទួលស្គាល់ដែរ តែភាពខុសគ្នាទាំងនោះជាភាពខុសគ្នានៃកម្រិតច្រើនជាងប្រភេទ។

ទំនាយពីសេចក្តីជំនុំជម្រះ

ដោយព្រោះតែភាពមិនសុខស្រួលរបស់យើងចំពោះទំនុកតំកើងបណ្តាសា នោះយើងមានសេចក្តីល្បួង ឲ្យលើកទំនុកតំកើងទាំងនោះឲ្យខ្ពស់ជាងស្ថានភាពប្រវត្តិសាស្រ្តនិងស្ថានភាពផ្ទាល់របស់ទំនុកតំកើងទាំងនោះ ហើយឲ្យទំនុកតំកើងទាំងនោះថ្លែង តាមបែបជាក្រុម ជាជាងនិយាយចំៗ។ ការមួយដែលបង្កើតឲ្យមានសេចក្តីល្បួង គឺចេញមកពីការកាត់ស្រាយទំនុកដំកើងនេះ គឺជា ទំនាយពីថ្ងៃជំនុំជំរះនៅអនាគតលើមនុស្សអាក្រក់ ជាជាងការកាត់ស្រាយថាជាសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់បុគ្គលចំពោះសេចក្តីជំនុំជម្រះ ពីការហិនវិនាសទៅលើពួកគេ។ ជាការពិតដែលទំនុកខ្លះសំដៅទៅព្រះយេស៊ូវនៅសញ្ញាថ្មី តែលក្ខណៈដើមនិងស្ថានភាពប្រវត្តិសាស្រ្តដែលអ្នកនិពន្ធទំនុកតំកើងថ្លែង ជាហេតុផលដេលទាស់នឹងសេចក្តីល្បួងនេះ។

តាមពិតទៅ ប្រសិនបើយើងយកទំនុកតំកើងទាំងនេះចេញពីបរិបទប្រវត្តិសាស្រ្ត គឺ ដកយកការអនុវត្តន៍ដ៏មានអំណាចទៅចំពោះការរងទុក្ខនិងការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយដកយើងចេញពីអត្តសញ្ញាណជាមួយទ្រង់ និងទ្រង់ជាមួយយើង។

មិនអាចបដិសេធបានទេថា ទំនុកតំកើងបណ្តាសាពណ៌នាពីផលនៃការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដែលទំនុកតំកើងទាំងនោះមានលក្ខណៈជាការបង្រៀន។ តែមិនបដិសេធចោលលក្ខណៈផ្ទាល់នៃសេចក្តីអធិស្ឋានទាំងនេះបានឡើយ។ ប្រសិនបើភ្ជាប់ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទៅនឹង សេចក្តី វិនាស ដែលអ្នកនិពន្ធ បានបង្រៀនយើងឲ្យឃើញពីលទ្ធផលនៃការប្រព្រឹត្តរបស់បុគ្គល នោះជាអនុផលដែលគេស្វាគមន៍ តែពិបាកឲ្យចាត់ទុកថាជាគោលបំណងគ្រឹះរបស់អ្នកអ្នកនិពន្ធដើមបានឡើយ។ ។

នៃព្រះមេស្ស៊ី

កត្តាដែលអ្នកនិពន្ធសញ្ញាថ្មីជាច្រើនបានដកស្រង់ចេញពីទំនុកទាំងនេះ នៅក្នុងឱកាសផ្សេងៗជាវិភាគទានជួយដល់ទស្សនៈដែលទំនុកតំកើងបណ្តាសា ឲ្យគេមើលឃើញជាប្រភេទនៃព្រះមេស្ស៊ី ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ បានដក ស្រង់ពីទំនុក ៣៥:១៩/៦៩:៤ ដើម្បីពន្យល់ថា លោកីយនេះបានស្អប់ដល់ទ្រង់ (យ៉ូហាន១៥:២៥)។ ហើយ ពួកសិស្សទ្រង់បានចងចាំទំនុក៦៩:៩ ដើម្បីដាក់នូវការលាងសំអាតព្រះវិហារចូលទៅក្នុងបរិបទនៃបទគម្ពីរនោះ (យ៉ូហាន២:១៧)។ លោកប៉ុលក៏ធ្លាប់បានឮពីទំនុក ៦៩:៩ និយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ និងការរងទ្រង់របស់ទ្រង់ (រ៉ូម១៥:៣) ទំនុក ៦៩:២២-២៣ បានទាយទុកពីភាពខ្វាក់របស់ពួកយូដាមើលមិនឃើញបេសកកម្មនៃព្រះមេស៊ីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម១១:៩-១០)។ ជាងនេះទៅទៀត ចំពោះហេតុការណ៍ដែលយូដាសស្លាប់ តើអ្នកណានឹងមកជំ នួសកន្លែងគាត់ លោកពេត្រុសបានណែនាំឲ្យគេទទួលយកម៉ាត់ធាស ជំនួសយូដាវិញ ក្នុងទំនុក៦៩:២៥ និង១០៩:៨ (កិច្ចការ១:២០)។ តែការដកស្រង់ទាំងនេះត្រូវបានជ្រើសរើស ហើយហាក់បីដូចជាគ្មានហេតុផលណាដែលគិតថា ពួកសាវកបានមើលទំនុកទាំងនេះថាបែបនៃព្រះមេស្ស៊ីទាំងស្រុងឡើយ។

សេចក្តីតំណាងពីភាពអយុត្តិធម៌របស់មនុស្ស

តួនាទីនេះបាននាំឲ្យគិតពីស្ថានភាពប្រវត្តិសាស្រ្តហ្មត់ចត់ដែរ ដោយយល់ថាទំនុកទាំងនេះត្រូវបានសរសេរដោយបុគ្គលដែលបានរងទុក្ខដោយអយុត្តិធម៌។ ប៉ុន្តែការនោះមិនឈប់ត្រឹមនោះទេ។ បុគ្គលទាំងនេះតំណាងឲ្យមនុស្សនៅគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែងដែលបានរងទុក្ខដោយភាពអយុត្តិធម៌។ សមាសធាតុតំណាងនាំការកាត់ស្រាយនេះមានគោលបំណងដាក់ទំនុកតំកើងបណ្តាសារនេះឲ្យមានគុណភាពអាចបញ្ចូលទៅក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ។ កត្តាដែលសម្លេងពីបុរាណទាំងនេះថ្លែងតំណាងនៃបុគ្គលដែល បំពាននៅគ្រប់ទីកន្លែង និងគ្រប់ពេលវេលា បើតាមការប៉ាន់ស្មាន លើកខ្ពស់ជាងការចោទសួរខាងសីលធម៌ ទៅទៀត។ ខណៈដែលមានសេចក្តីលំអៀងទៅទស្សនៈនោះ នៅតែមិនធ្វើឲ្យថយចុះការបារម្ភពី"បណ្តាសា" ដែលអ្នកនិពន្ធអធិស្ឋានសូមឲ្យការនោះធ្លាក់ទៅពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយជាការពិត គេមិនអាចគេចចេញពីបញ្ហាដែលទំនុកតំកើងបណ្តាសារបានចោទសួរក្នុងទស្សនៈសីលធម៌របស់ព្រះយេស៊ូវឡើយ។ ពេលដែល

មាននរណាម្នាក់បានប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងចំពោះយើង ព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនឲ្យអ្នករងគ្រោះ ស្រឡាញ់ និងអធិស្ឋានដល់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តខុសឆ្គង។

ជាតិជាជាងបុគ្គលភាព (មនុស្ស)

ភាពខុសប្លែករវាងអំពើបាប និងមនុស្សមានបាប

នេះគឺជារឿងធម្មតា ហើយជារបៀបមួយដ៏សុចរិតនៃការដោះស្រាយចំពោះអំពើបាប និងមនុស្សមានបាប ក៏ស្ថិតនៅក្នុងចំណោមរបៀបដែលអ្នកកាត់ស្រាយបានដោះស្រាយជាមួយទំនុកតំកើង ទាំងនេះ។ លោក McKenzie បានប្រកាន់យកតួនាទីនេះ ហើយនិយាយថា "ឥឡូវនេះ ការស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នកនិពន្ធទំនុកតំកើង គឺប្រាកដជាបានតំរង់ទៅទាស់នឹងគុណភាពនៃការស្អប់៖ អំពើបាប" គាត់បានដាក់គ្រោងកំណត់ដើម្បីការពារ មនុស្សមានបាបទាស់នឹងសេចក្តីស្អប់អំពើបាបរបស់អ្នកនិពន្ធ៖

1. ការស្អប់មិនត្រូវសំដៅទៅលើមនុស្សមានបាបទេ តែត្រូវសំដៅទៅអំពើបាបវិញ។
2. ទាំងអ្នកនិពន្ធទំនុកតំកើង ឬពួកអ្នកជឿឯទៀតៗប្រហែលចង់បាន សេចក្តីយុត្តិធម៌ពីព្រះជាម្ចាស់ទាស់នឹងមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែគួរតែជាយុត្តិធម៌របស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនជាការសងសឹករបស់អ្នកនិពន្ធឡើយ។
3. ត្រូវតែទុកឱកាសឲ្យ បើមានការប្រែចិត្ត និងនៅពេលដែលគេមានចិត្តចង់បានភាពយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ដើម្បីភាពចុះចាញ់។
4. ត្រូវតែមានសេចក្តីស្រឡាញ់សម្រាប់មនុស្សមានបាបនៅជាមួយយើង៖ "មានពាក្យមួយថា មនុស្សមានបាបប្រហែលត្រូវគេស្អប់តាមច្បាប់តែពេលណាដែលគាត់ត្រូវគេស្រឡាញ់តែប៉ុណ្ណោះ"

មានយោបល់ច្រើនត្រូវផ្តល់ឲ្យចំពោះទស្សនៈមួយនេះ។ បញ្ហានោះគឺថា ជាការពិបាកណាស់នៅក្នុងការញែកសេចក្តីស្អប់អំពើបាបចេញពីសេចក្តីស្អប់មនុស្សមានបាប។ ហើយយើងត្រូវតែសួរ ខ្លួនឯងជានិច្ចថា "តើអ្វីទៅដែលខ្ញុំពិតជាស្អប់? យើងគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជាមនុស្សមានបាប ដែលភាន់ច្រឡំពីសេចក្តីស្អប់ទាំងពីរ ហើយក៏មិនប្រាកដថាមួយណាបែកចេញ និងមួយណាចាប់ផ្តើមនោះដែរ។ គឺមានតែពួកបរិសុទ្ធដ៏ពិតទេ ដែលអាចគ្រប់គ្រងការនេះឲ្យមានតុល្យភាពថ្លៃថ្លា ទោះបី យើងគ្រប់គ្នាប្រាថ្នាចង់បានគោលដៅដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ត្រដែតក៏ដោយ។